

Erhard Jakobsen (CD):

Den dagsorden, som man i sin tid vedtog, fandt jeg ikke dækkede den holdning, som jeg havde til det arbejde, der var i gang i Europa-Parlamentet. Hvis man sagde nej til den dagsorden, så sagde man i og for sig nej til, at der overhovedet skulle ske noget som helst på det punkt.

Når vi så kommer til det, vi taler om i dag, så er det ikke noget, der sker på det punkt; det er bare noget, der sker i den almindelige udvikling i EF. Jeg sagde jo udtrykkelig, at jeg ikke betragter det som et led i udviklingen henimod en unionsdannelse. Det, der sker i dag, har altså ikke nogen forbindelse med det, som vi sagde nej til dengang, hr. Brusvang og jeg, og som jo betød at skære af og slet ikke mere diskutere også helt andre ting. De to ting har ikke noget med hinanden at gøre, så vidt jeg kan se. Min afstemning dengang og så nu har i hvert fald ikke noget med hinanden at gøre.

Albrechtsen (VS):

Det, der er sket, er, at hr. Erhard Jakobsens synspunkt fortsat er det samme, men at de øvrige regeringspartier nu har bevæget sig hen til hr. Erhard Jakobsens synspunkt.

Da befolkningen ved folkeafstemningen i 1972 tog stilling til EF-medlemskabet, var det et rent markedsøkonomisk samarbejde, der drejede sig om, hverken en hel eller en halv politisk union. Men dette grundlag er faktisk for længst overskredet uden vælgernes godkendelse. Mursten efter mursten er i de senere år lagt på unionsbygningen, og hvis EF-pakken ender med at blive godkendt, er man faktisk nået til rejsegildet i unionshuset. Pakken er sandsynligvis det punkt på Danmarks vej til unionen, hvorfra der ikke går nogen vej tilbage. Det bliver i hvert fald meget, meget svært, og derfor er det selvfølgelig så afgørende, at denne pakke stoppes.

Opbygningen af unionshuset sker snigende. Blandt de vigtigste mursten kan nævnes oprettelsen af det udenrigspolitiske samarbejde og EF-Kommissionens inddragelse i dette. Man kan også nævne indførelsen af det direkte valg til den dybt frustrerede forsamling, der nu vil kaldes Det europæiske Parlament og tale på alle europæeres vegne. Mange af dem, der i sin tid godkendte det direkte valg, må vel i dag bitterligt fortryde denne fejlt-

gelse, der virkelig for alvor gav Parlamentet appetit på magten.

Vi har altså længe befundet os på vej ned ad glidebanen. Og nu kommer så denne pakke, som yderligere styrker Parlamentet og EF-Kommissionen på folketingets bekostning, som giver EF traktatfæstet ret til at blande sig i dansk udenrigspolitik, og som trækker tæppet væk under vetoretten eller i hvert fald vil gøre det yderst vanskeligt at opretholde vetoretten intakt.

Derfor er det også indlysende, at det punkt nu er nået, hvor vælgerne igen ved en folkeafstemning må tage stilling til, om dette nye grundlag for EF-medlemskabet skal godkendes eller forkastes. Derfor hilser VS også statsministerens løfte om folkeafstemning velkommen. Godt nok var regeringens begrundelse for, at der skal være folkeafstemning, til at begynde med temmelig bagvendt. Statsministeren mente, at kun i tilfælde af, at folkettinget sagde nej, skulle der være folkeafstemning. Men det er da unægtelig først og fremmest i tilfælde af et ja i folkettinget, at vi har krav på en folkeafstemning.

Men nu har statsministeren indset, at det synspunkt var uholdbart, og anerkendt, at der under alle omstændigheder skal være folkeafstemning. Tak for det!

Jeg vil godt spørge statsministeren, om det virkelig er rigtigt, som regeringskilder har sagt til bl.a. Berlingske Tidende, at regeringen har planer om, at folkeafstemningen allerede skulle finde sted den 25. februar 1986? Det er helt uacceptabelt. De borgerlige, især udenrigsministeren, iværksatte jo en vældig skræmmekampagne. Jeg tror nu ikke, at den holder ret længe; den er jo helt usaglig. Men det er klart, at de pengestærke i dette samfund, arbejdsgeberne, Industrirådet osv., kan bruge deres langt bedre muligheder for at komme til orde, til at oppispe en skrækkampagne. Dens virkning vil være kortvarig, og den vil fortage sig, efterhånden som en mere grundig og saglig folkelig debat trænger igennem. Men denne debat skal der altså også være tid til.

Udenrigsministeren har ført an med påstande om, at dette her drejer sig om EF-medlemskabet, og at Danmark kan risikere straffeaktioner fra andre lande. Det er han i hvert fald citeret for i radioen:

Jeg synes, han skulle slå lidt koldt vand i blodet - det har han i og for sig også lidt